

## ✻ ✻ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΙ' Ο Κ. Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ✻ ✻

Α'.

Ἄν ἀπ' ὅλα τὰ φιλολογικὰ εἶδη, τὸ διήγημα ἔχει κάμει στήν Ἑλλάδα τίς μεγαλύτερες προόδους, — τὸ λέω κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ τὸ παραπιστέω — τὸ δράμα ὠρισμένως ἔχει κάμει τίς μικρότερες. Ἐξετάζοντας κανεὶς τὴ θεατρικὴ μας παραγωγὴ ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ περασμένου αἰῶνα ὡς τὸ τέλος του, δὲν ἔχει νὰ σταματήσει παρὰ σὲ καμμιά δεκαριά ἔργα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, ὅπως ὁ «Χάσης» τοῦ Γεωζέλη, ἢ «Βαβυλωνία» τοῦ Βυζαντίου κι' ὁ «Βασιλικὸς» τοῦ Μάτεσι, ἂν κι' ἀτελέστατα στήν κατασκευή, ἐπιβάλλονται μὲ τὴν οὐσία. Ὁ «Χάσης» π.χ., ἐνῶ δὲν εἶναι διόλου τεχνικὴ κωμῳδία, — ἓνας μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου σήμερὰ θὰ τὴ σχεδίαζε θεατρικώτερη—ἀποτελεῖ ὅμως μὴν ἀληθινὰ ἐμπνευσμένη ζακυνθινὴ ἰθογραφία κι' ἀκόμα μιᾶ σατυρική ψυχογραφία ψευτοπαλληκάρῳ, ἀνώτερη τοῦ καὶ χρόνου, πού ἂν τὴ βοηθοῦσε κι' ἡ μορφὴ, θὰ στεκόταν πλάι στίς μολιέριες. Μὰ κι' ἔτσι, ὁ μόνολογος ἐκεῖνος τοῦ Χάσης, πού, πολιορκημένος στὸ μαζὶ του, ἀρχίζει :

Πατέρες δὲν ἐκλάψανε, μαννάδες, τοὺς ὕγιούς τους...

κι ἀραδιάζει ὅλα τὰ φανταστικά του κατορθώματα, πού τὰ πιστεύει κι' ὁ ἴδιος, ἐνῶ ἀπέξω ὁ ἐχθρὸς του Διαμαντῆς τὸν φοβερίζει μ' ἓνα τρομπόνι, κι' αὐτὸς δὲν τολμᾷ νὰ βγῆ νὰ μετρηθῆ μαζί του, ἀλλὰ φαμιφαρονίζει κλεισμένος μέσα, κι' ἀφοῦ καυχῆθῆ καλά - καλά, τελειώνει ἔτσι :

Καὶ τώρα τέτοιο ἀπόκλεισμα ; «ὄξω, Κερατο-Χάση» ;  
Μ' ἓνα τρομπόνι ὁ Διαμαντῆς και θυ μας τεταψιαση ;

ὁ μόνολογος αὐτός, λέω, εἶναι ἀπὸ τὰ ριζοτρύγηματὰ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Οὔτε ἡ «Βαβυλωνία», ὡς κωμῳδία, εἶναι βέβαια πολὺ τεχνικώτερη ἀπὸ τὸ «Χάσης». ἔχει ὅμως τὸ πιὸ ὁμορφὸ θέμα πού μπορούσε νὰ βρῆ ἓνας ρωμῶς κωμωδιογράφος ἐκεῖνου τοῦ καιροῦ, ἀποτελεῖ μὴν ἀληθινὰ εὐτυχισμένη ἐμπνευση καὶ παρουσιάζει τέλειους, κλασικούς, μπορούμε νὰ πούμε, ὄχι μόνον στὴ γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ στὸ ἦθος καὶ στὴ σκέψη, τοὺς κυριώτερους ἐθνολογικοὺς τύπους τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ τὸν Ἀνατολίτη ὡς τὸν Ἑφρασιώτη, μὲ τὸ θαυμάσιο εὖρημα τοῦ αἰώνιου Λογιώτατου, πού δὲν ἔχει πιά οὔτε πατρίδα οὔτε γλῶσσα, μὲ τὸ νὰ ἐπιμένῃ νὰ μιλά «τὴν τῶν προγόνων». Ὅσο γιὰ τὸ «Βασιλικὸς», αὐτὸς παρουσιάζει βέβαια μὴν πολὺ ἀνώτερη θεατρικὴ μορφὴ, θᾶψμα γιὰ τὴν ἐποχὴ του, — τὸ ζακυνθινὸ δράμα τοῦ Μάτεσι τυπώθηκε στὰ 1856 — ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ τὴν τεχνικὴ του κατασκευὴ κάνει ἐντύπωση γιὰ τὴν κοινωνικὴ του παρατήρηση καὶ τὴ φιλοσοφικὴ του ἰδέα. Μποροῦμε νὰ πούμε, πὼς ὁ «Βασιλικὸς» εἶναι ὁ μακρινὸς πρόδρομος, στήν Ἑλλάδα, τοῦ «θεάτρου τῶν ἰδεῶν», πού ἐμελλε νὰ ξαναφανῆ τόσο ἀργότερα. Γιατὶ ἓνα εἶδος «Ζωντανῶν καὶ Πιθανῶν», ἢ ἓνα εἶδος «Στημέρωμα» εἶναι καὶ τὸ ζακυνθινὸ δράμα τοῦ 1856. Παρουσιάζει τὴν πύλη μιᾶς παλιᾶς κοινωνίας πρὸς μὴν ἄλλη καινούργια, — καινούργια σὲ ἰδέες, σὲ συστήματα, σὲ ὅλα, — καὶ τὴ νίκη τῆς δεύτερης, τὴ μοιραία.

Ἄλλὰ ὁ «Βασιλικὸς» τοῦ Μάτεσι οὔτε παίχτηκε ποτὲ σ' Ἑλληνικὸ θέατρο, — καὶ θάταν δύσκολο νὰ θῆκε, οὔτε διαβάστηκε, φυσικὰ, ἐκτὸς ἀπὸ λιγοστοὺς παιχτικὴ χωρὶς κάποια διασκευή, — οὔτε ξανατυπώφιλόμενους στὸν καιρὸ του, κι' ἀπὸ ἀκόμα λιγώτερος μελετητὴς στὸν καιρὸ μας. Γιὰ πολλὰ χρόνια, βλέπετε, ἡ κατάστασις τοῦ ἔθνους μας, — μ' ἓνα μικρὸ του μόνον μέρος ἐλεύθερο κι' ἐνωμένο, μὰ μὲ τὸ μεγαλύτερο σκλαβωμένο, εκορπισμένο, ἀποκλεισμένο, καὶ χωρὶς μὴν γενικὴ κι' ὁμοιόμορφη ἐκπαίδευσις, — ἐμποδίζει τὴν πνευματικὴν ἐκείνη ἐπικοινωνία, πού θὰ εὐκόλυε τὴ γένεσι καὶ τὴν παραγωγὴ μιᾶς κοινῆς παραδόσης 'ς ὅλα τὰ φιλολογικὰ εἶδη. Γι' αὐτὸ πολλὲς γενναῖες προσπάθειες πῆγαιναν χαμένες καὶ πολλὰ καλὰ ἔργα περνοῦσαν χωρὶς ἀπήχησι, χωρὶς ἐπίδρασι, χωρὶς συνέχεια. Ἄν οἱ συνδῆκες τοῦ ἔθνους μας ἦταν διαφοροποιητῆς, ὁ «Βασιλικὸς» π.χ. τοῦ Μάτεσι καὶ γνωστὸς θὰ γινόταν 'ς ὅλα τὰ κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ μιμητῆς ἀξίους θὰ ἔβρισκε χωρὶς ἄλλα, καὶ τὸ κοινωνικὸν δράμα, θεμελιωμένο καλὰ ἀπὸ τότε, θὰ βρισκόταν σήμερὰ σὲ ἀπάντασι ἀκμῆ. Ἄλλὰ πού ! Ἐπρεπε νὰ περάσουν πενήντα ὀλίγα χρόνια, γιὰ νὰ γίνῃ δυνατό νὰ φανοῦν οἱ πρῶτες δοκιμὲς τοῦ Καμπύση(\*) καὶ ἀρχίσι καὶ νὰ δροσίξῃ τὸ φτωχὸ καὶ μαρμαμένο νεοελληνικὸν θέατρο κάποιο φύσημα ζωῆς. Μόνον, ἀλήθεια, μερικὰ ἔργα πού βγήκαν στήν Ἀθήνα τὰ ὕστερα χρόνια τοῦ περασμένου αἰῶνα, μὲ τὴν Ἀναγέννησι πού ἔφερε ἢ γλωσσικὴ ἐπανάστασι, μπορούν νὰ θεωρηθοῦν ὡς συνέχεια τοῦ ζακυνθινοῦ ἐκεῖνου «Βασιλικῶ». Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτῶ, τὸ θέατρο μας, μὲ ἄλλες λογιωτατιστικὰς ἐπιδράσεις, καταγινόταν νὰ τελειοποιῆ τίς μορφές του, τὰ καλοῦται του, χύνοντας μέσα σ' αὐτὰ ἀψυχη, νεκρωμένη ἕλη, μυθολογικὴ καὶ ἱστορικὴ, — ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορίαν προπάντων καὶ κατόπι ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν, — καὶ νὰ ξεφουρνίξῃ νεοκλασσικὰς τραγωδίας, σὲ ὑπεραρχαίξουσα γλῶσσα, λιγώτερο ἢ περισσότερο σύμφωνες μὲ τοὺς κανόνες τοῦ Ἀριστοτέλη. Ὅσο γιὰ τὴν κωμῳδίαν τῆς ἐποχῆς, καὶ αὐτὴ ἀκόμα, χωρὶς ζωὴ καὶ χωρὶς ἐμπνευση, προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ χνάρια τοῦ Ἀριστοφάνη ἢ τουλάχιστο τοῦ Μολιέρου. Ἡ «Φαύστα» εἶναι, νὰ πούμε, τὸ κορύφωμα αὐτῆς τῆς σχολῆς κι' αὐτῆς τῆς μεθόδου. Ἄλλὰ μ' ὅλη τὴ τρανταχτὴ, τὴ χωρὶς προηγούμενο ἐπιτυχία πού εἶχε τὸ ἀριστούργημα τοῦ Βερναρδάκη, κάποια ἄλλα ἔργα τοῦ τότε θεάτρου μᾶς φαίνονται καὶ στὴ μορφὴ ἀνώτερα καὶ στὴν οὐσία. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ «Γαλάτεια» τοῦ Βασιλειάδη, πού ἡ γνήσια δραματικὴ τῆς ἐμπνευσις μόνον μὲ λιγοστὲς τοῦ κατοπινοῦ Περεσιάδη μπορεῖ νὰ συγκριθῆ. Γιὰ μερικὰ ἄλλα πάλι μπορούμε νὰ πούμε πὼς στέκονται στὸ διάμεσο μεταξὺ ζωῆς καὶ νεκρας, στὸ μεταίχμιον μεταξὺ ψευτιάς καὶ ἀλήθειας, στὸ κατώφλι πού περνοῦμε ἀπ' τὸ παλιὸ, τὸ μουχλιασμένο ἐ-

(\*) Τὴ δική μου θεατρικὴ ἐργασία τὴν παραμερίζω ὅπως διόλου ἀπ' αὐτὴ τὴ μελέτη. Σὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ. Γρ. Σ.

(\*\*) Οἱ νεοκλασσικὰς τραγωδίας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶναι ἐπιρρασιμένες κι' ἀπὸ τὸ σύγχρονόν τους Ρομαντισμόν μὰ δὲ μᾶς ἐνδιαφέρουν τώρα τέτοιαι λεπτομέρειες. Γρ. Σ.

κείνο Θέατρο, στο νέο, το φουσημένο από την αύρα των νέων ιδεών. Κι αυτά είναι οι χαριτωμένες και τεχνικώτατες αληθινά κωμωδίες του Κορομηλά, (Ἡ «Τύχη τῆς Μαρούλας» προπάντων), οι λιγώτερο τεχνικές μὰ ζωντανότερες ἀκόμα τοῦ Κόκκου, (ἡ «Λύρα τοῦ Γέρω - Νικόλα» κτλ.), κι ὁ «Γενικός Γραμματεὺς» τοῦ κ. Καπετανάκη, πού θάταν ἄδικος ὅποιος θάρνιόταν τῆ μικρῆ μὰ καλῆ τους ἐπίδραση.

\* \* \*

Δέκα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ «Μυστικὸ τοῦ Γάμου» καὶ τῆ «Φάρσα τῆς ζωῆς» τοῦ Καμπύση, φάνηκαν οἱ «Ζωντανοὶ καὶ Πεδωμένοι» τοῦ κ. Δημ. Π. Ταγκόπουλου (1895 — 1905). Ἀπὸ τότε ὁ ἰδρυτῆς τοῦ «Νουμά» δὲν ἔπαυε γὰ καταγίνεται μὲ τὸ θέατρο κι ὡς τὰ σήμερα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μιὰ ἐργασία ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά δράματα, μελετημένα καὶ φροντισμένα, πὺν τρία ἀπ' αὐτά, τὰ πρῶτα, («Ζωντανοὶ καὶ Πεδωμένοι», «Ἀλυσίδες» καὶ «Στὴν δεξώπορτα»), ἀνατυπώθηκαν τελευταία 'ς ἓναν τόμο ἀπὸ τὴν ἑταιρεία «Τύπος» (\*). Μερικὰ παίχθηκαν καὶ σὲ διάφορα θέατρα κ' εἶχαν ὅλη τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκτίμησής, τὸ σὺξέ ν τ' ἔ σ τ ἰ μ. ὅπως τὸ λένε οἱ Γάλλοι. Μὰ ὁ κ. Ταγκόπουλος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς θεατρικοὺς διοικητῆς. Ἐργάζεται γιὰ τὸ μέλλο, κι' ἐλπίζει πὺν δταν μὲ τὸν καιρὸ, θὰ μορφωθῆ ἓνα Ἑλληνικὸ Θέατρο Τέχνης, θὰ βροῦν σ' αὐτὸ καὶ τὰ ἔργα του, — δυὸ τρία τευλάχιστο, τὰ πιὸ ἀρτια, — τῆ θέση πὺν τοὺς ἀξίζει. Ἀνῆκει στὴ χορεία τῶν πιὸ διαλεκτῶν μας συγγραφέων, πὺν ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Καμπύση, καλλιεργοῦν τὸ λεγόμενον «Θέατρο τῶν Ἰδεῶν», καὶ πὺν εἶναι ὁ κ. Καζαντζάκης τοῦ «Ἐπιμερόματος» καὶ τοῦ «Πρωτοιάστου». ὁ κ. Αὐγέρης τοῦ «Μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους», ὁ κ. Χόρν τοῦ «Μαύρου Καραβιοῦ» καὶ τῆς «Παναγίας τῆς Κατηφορήτισσας», ὁ κ. Ποταμιᾶνὸς τοῦ «Φάρου». ὁ κ. Ψυχάρης τοῦ «Κυρούλη», ὁ κ. Παλαμάς τῆς «Τροισεύνης», ὁ κ. Νιρβάνας τοῦ «Χελιδονιοῦ», ὁ κ. Μελάς τοῦ «Ἄσπρου καὶ Μαύρου» καὶ ἄλλοι.

Ζητῶ συγγνώμη ἀπ' ὅσους παραλείπω, γιὰ αὐτὴ τῆ στιγμή δὲ θάταν δυνατὸ νὸ τοὺς θυμηθῶ καὶ νὰ τοὺς ἀραδιάσω ὅλους. Μὰ κι ἀπ' ὅσους θυμοῦμαι κι ἀπ' ὅσους ξεχνῶ, τὸν κ. Ταγκόπουλο, 'ς ὅ,τι ἀφορᾷ ἀποκλειστικὰ τὸ λεγόμενον «Θέατρο τῶν Ἰδεῶν». Ἡ, ἂν θέλετε, ὁ πιὸ ἀρτιος, ὁ πιὸ τεχνίτης στὸ εἶδος, κι ὁ πιὸ δραματικὸς. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν ἰδέα. Ἀπεναντίας, ἓνα δυὸ ἀπὸ τὰ πρῶτα του ἔργα τὰ χτύπησα ἴσια ἴσια γιὰ τὸ μὸ φάνηκαν δράματα. Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσε καὶ ξετυλιγόταν ὁ θεατρικὸς αὐτὸς συγγραφέας, ὅσο τὰ ἔργα του διαδεχόνταν τὸνα τᾶλλο, ὁλοένα πιὸ ὄρμα καὶ πιὸ σοβαρά, τόσο ἔβλεπα φανερότερο κάποιον εἰδικὸ ταλέντο, πὺν τοῦ κἀκου τὸ ζητοῦσα εἰς τοὺς ἄλλους ἢ πὺν ἂν τᾶβρισκα καμμιὰ φορὰ καὶ 'ς αὐτοὺς, τῶνα ἀπὸ ὑπροστὰ μου μὲ τὴ συνέχεια. Καὶ τώρα, πὺν ἔγω ὑπ' ὄψει μου ὁλάεζο τὸ δεκαπεντάχρονο ἔργο τοῦ κ.

(\*) Ἀναγγέλλεται καὶ δεῦτερος τόμος: μ' ἄλλα τρία «ὁ Ἄσωτος», «ὁ Ἀρχισυνάχτης» καὶ «τὸ Μαῦρο Χέρι». Εἶναι ἀκόμα «ὁ Λυρωμὸς», «τὸ Καινούργιο Σπίτι», «ἡ Μυριέλλα», τὸ «Ὀλόγηρα στοὺς Τάφους», τὸ «Ἄνω σχῶμιν τὰς καρδίας», ἔντεκα τὸ ὅλο κομμάτια, πελόπρακα καὶ μονόπρακα.

Ταγκόπουλου, στοχάζομαι, συμπεραίνω, πὺν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς τῆς ἰδέας πράγματι κάτι εἶχε μέσα του, πὺν μπόρεσε νὰ τὸ βγάλῃ μεθοδικὰ, συστηματικὰ, μὲ τὴ θέληση ἐκείνη καὶ τὴν ἐπιμονή, πὺν δταν δὲν ὤπαρχουν δυνατές, καὶ τὸ δυνατότερο ταλέντο πᾶει χαμένο. Χωρὶς βέβαια νὰ εἶναι καὶ τέλειος στὸ εἶδος του, προχωρεῖ σταθερὰ πρὸς τὴν τελειότητα. Ἐργάζεται, νά! 'Σ αὐτὸ, τὸ συστηματικὸ καὶ τὸ ἐπιμονο τῆς ἐργασίας, μόνον ὁ Καμπύσης, — ἐννοῶ πάντα ἀπὸ τοὺς ὁμοειδεῖς, — θὰ τοῦ παράβγαυε. Ἀλλὰ τὰ κοινωνικὰ ἔργα τοῦ μακαριότη ἐκείνου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποιητικὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάννας», εἶναι πολὺ λιγώτερο ἀρτια ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ταγκόπουλου. Ἐπειτα, ὁ Καμπύσης γρήγορα βῆκε ἀπὸ τὸ δρόμο του καὶ χάθηκε στὰ σύννεφα, στὸ χάος. Ἐνα τέτοιο παρατηρῶ καὶ στὸν ἐπίσης ἐργατικὸ κ. Χόρν, πὺν ὁ συμβολισμὸς του φθάνει κάποτε στὴν ἀκαταληψία. Ὅσο γιὰ τὸν κ. Μελά, τὸν ἀριστοτέχνη τοῦ ρεαλιστικοῦ «Κόκκου Πουκάμισου» καὶ τοῦ ἀλληγορικοῦ «Χαλασμένου Σπιτοῦ», ἀδικα θὰ ζητοῦσε κανένας στὸ ἔργο του μιὰ συνέχεια τοῦ καθαροῦ ἰδεολογικοῦ «Ἄσπρου καὶ Μαύρου». Στὴ σφαῖρα αὐτῆ, τίποτα τελειότερο δὲν ξέρω ἀπὸ τὸ «Φάρσ» τοῦ κ. Ποταμιᾶνου. Ἀλλὰ εἶναι μονόκριβος, ὅπως καὶ τὸ λαμπρὸ ἐκείνο «Μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους» τοῦ κ. Αὐγέρη. Γενικὰ, οἱ ἄλλοι ἐργάτες τοῦ λεγόμενου «Θεάτρου τῶν Ἰδεῶν», περιορίστηκαν σ' ἓνα δυὸ ἔργα κι' ἢ σώπασαν ἢ παραστράτισαν. Μόνον ὁ κ. Ταγκόπουλος ἔχει τὴ σταθερὴ κ' ἴσια ἐργασία πὺν εἶπαμε. Κι' εἶτε γι' αὐτὸ. — ὅποιος ἐπιμένει, λένε, νικαίει, — εἶτε καὶ γι' αὐτὸ ἦσαν καὶ καλύτερα προικισμένος, κατάφερε ὡς τώρα κάτι γενναῖο στὸ εἶδος του καὶ μ' ὄλες του τῆς ἀτέλειες, πολὺ ἐπιβλητικὸ.

Ἀλλὰ πρὶν δικαιολογήσω αὐτὴ τὴ γνώμη μου μὲ τὰ πᾶγματα, θὰ ἐξετάσω πρῶτα πλατὰ τί εἶναι τὸ λεγόμενον «Θέατρο τῶν Ἰδεῶν». Κι' εἶπειτα θὰ δεῖξω, ἀρθροντας πᾶ τις συγκρίσεις μὲ τοὺς ἄλλους, — πὺν μπορεῖ νὰ εἶναι κι ἄστογες, γιὰ τὸ δὲ μελέτησα ἀκόμα γιὰ μιὰ τέτοια συγκριτικὴ καὶ μιλῶ μόνον ἀπὸ ἀνοιησῆς κι' ἐντυπώσεις καλῆς. — θὰ δεῖξω, λέω, πόσο ὁ κ. Ταγκόπουλος κατέγει τὰ μυστικά του καὶ πόσο ἀξίζει, κατὰ τὴ γνώμη μου πάντα, τὸ θεατρικὸν του ἔργο.

(Συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

## ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Καὶ τὰ λουλούδια ποῦκοβα κάμπιον γιὰ νὰνεστήσω,  
Σὲ μὴν αἰγὴ πεθαίνω,  
Καὶ τὰ τραγούδια πὺν πιανα—ὠμέ—νὰ τραγουδήσω,  
Σὰ μοιρολόγια βγαίναν.  
Μὰ καὶ, στὴν ἀκρῆ τοῦ γιαιλοῦ, ὡς εἶτανε νὰ γείρω,  
Τᾶρόθυμο κορμί μου,  
Ἐνας σιγὸς κρυφὸκαλος πὺν σκόρπαε τριγύρω,  
Κυλοῦσε στὴν ψυχὴ μου.  
Κι' δταν ἡ θλίψη μου ἀφίνα πικρὰ νὰ ξεθυμάνει,  
Σὲ μᾶυρα μοιρολόγια,  
Τραγούδια, λὲς, κι' ἀντήχαιε τριγύρω τὸ λιμάνι,  
Μὲ πελαγίσια λόγια.  
Τώρα τὸ δρόμο σὸν περῶ, μὲς στὴ βοή τοῦ ἀγέρα,  
Ὁ νοῦς μου ἀκαλογέρνει,  
Κάτι σὰ μακρινὴ φωνή, ἀπὸ 'να πέλαο πέρα,  
Μ' ἀγγίζει καὶ μὲ φέρνει.